

Döntéseink nagypéntek és pünkösd között

Péntek volt. Reggel. A helytartó udvarán felajzott, vérszomjas tömeg hullámszótt. A római katonák gyűrűjében különös fogoly: egy proféta. Néhány éve róla beszél a vidék. Ő az oka a sokaság csillapíthatatlan izgalmának.

Pilátus is őt figyel, nem tudja levenni róla a szemét. A fogoly nyugalma – mint viharos tenger közepén bekecsen zödelő sziget – vonzza a tekintetet. Mintha nem is rá irányulna a felvezetett tömeg vérszomjas dühe. Mintha nem is neki szólna a „feszítessék meg”-et sávóbbó gyűlölet.

Fekete a fehéren: ellentéte mindannak, amivel valódiak. Tiszta és ártatlan. Pilátus bírói székében ül, és érzi, tudja ezt. Felesége is üzent: „Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába...” Ünnepeként szabadon szokott bocsátani egy halálraíteltet. Most is döntenie kell. Hatalma van hozzá: egyetlen intessel élni vagy meghalni küldhet embereket.

Pilátus nem volt élvetemült ember. Érezte a felelősséget. Homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek, torka kiszáradt. Gyűlölte a csöcseléket, s titkon szánni kezdte az Embert: „Mit akartok, a kettő közül, melyiket bocsássam nektek akkor szabadon? Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?” – A tömeg rekedt ordítása fosztja a reményt: Barabást! Barabást! Feszítessék meg! Keresztre vele!

Pilátus ekkor vízért int, majd – a megalkuvó ember mozdulatával – mossa kezét a sokaság szeme láttára: ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a vételől! A felelősség titeket terhel!

A megtevesztett tömeg önfelédien tombol. Elégzett: ácsolják már a nagypénteki keresztet!

Mintegy kétezer éves történet.

Ma azt mondta valaki, hogy Pilátus ártatlan. Jól hallottam: Pilátus *nem bűnös* Jézus perében, elítélésében és keresztre feszítésében! Még csak nem is gyáva, közömbös vagy megalkuvó! Csak engedelmeskedett a népakaratnak, tehát „demokratikus” helytartó volt.

Ezek szerint Pilátus még a kezét is *felelősegen* mossa?

Valójában *hiába* mossa. Pilátus ugyanis – minden demokráciának álcázott liberalizmus ellenére – megbukott. Míg kezét mossa, hangtalan is együtt csaholt a „feszítsd meg”-et üvöltő tömeggel. Megmenthette volna Jézust, hisz hatalma volt rá, ám kibúvót keresett, és végül gyáván megalkudott, a közvéleményre hátrava a felelősséget. Márpedig: „vétkesek közt cinkos, aki néma.” (Babits Mihály)

Pilátus helyzete és kérdése, felelőssége és döntése (hisz végső soron a megalkuvás mellett is dönteni kell!) mindannyiunk helyzete, kérdése, felelőssége. Naponta válaszolni kell: Mit cselekedjem? És naponta kell dönteni is. Elfogadom és érvényre juttatom-e életemben Jézust? Élem-e nap mint nap a Jézusban

kiteljesedett eszményi emberséget? Vállalom és képviselem-e őszintén, hitelen, minden körülmények között megalkuvástól menten a keresztény értékrendet? Mert mindezeket, akárcsak Jézust, ma is el lehet árulni, meg lehet csúfolni és tagadni, újra keresztre lehet feszíteni! Sajnos, ezeknél még veszélyesebb, alattomosabb pusztítás, midőn a „demokrácia szellemében” hagyjuk veszni, és Pilátusként kezünk mosva juttatjuk keresztre Jézust és keresztény értékrendünket.

Ne feledjük: olyan Európába készülünk belépni, ahol a kereszténység fogalmának alkotmányba emelése körül is viták vannak. Pedig jól tudjuk, hogy a keresztény eszméből és hagyományból született Európában képtelenségnek számít ez a mesterséges vita! Ne feledjük: jobb körökben nem is olyan rég „szentségtörésnek” számított az ún. próba- és vadházasság, az abortusz. Aztán jöttek liberális, „felvilágosult” elmék, feminista amazonok, akik – mert „a középkor elmúlt!” – kioktatták demokráciából, szabadságjogokból és általában „haladásból”.

Vannak, akik csak mostanában kezdik felismerni a gyászos következményeket. Amikor a „mosom kezeimet” szellemében már tisztelni őket a melegek másságot. Majd felvenni őket a lelkészéppő tanintézetekbe, egyházi megáldásban részesíteni „házaságukat”. A pedofilát még betegségnek nevezik – egyelőre. De hamarosan találnak majd rá egy szalonképebb meghatározást, és a demokrácia szellemében azt is tisztelni kell majd!

Amíg rohamléptekben csörtetünk Európára felé, „szép új világunk” ideológusainak liberalizmusra is csak „fűlög erő liberalizmus.”

Ne feledjük, hogy nemrég a keresztről derítették ki, hogy, ellentétben más – miveléni elfogadott, senki által nem kifogásolt – vallási jelképekkel, sérítik egyesek érzékenységét! Aztán a keresztet meggyalázták, volt, ahol elszállították... Bocsássuk meg, de ne feledjük, hogy tavalyi adventünket követően jött a „karácsonyi ajándék”, az éter hullámain: egy ittasan szellemeskedő műsorvezető ordította világgá, hogy legszívesebben kiirtana minden keresztényt! Igen, bocsássuk meg ezt is, de azért ne felejtjük el. És azt se, hogy a magyarság jelenléte „helytartó!” – sem itthon, sem otthon – nem állnak ki Jézus és a kereszténység mellett. Érthető: bizonytalán úgy gondolják, tegyék meg azok, akik valóban keresztények. Ők még csak a kezüket sem mossák! (Nem tudod, nagy ünnepeinken miért vetnek mégis oly sürűn keresztet?)

„Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?” – Pascal írta: Nem kell aludni, mikor Krisztust feszítik!

De Isten akaratára szerint elmúlnak ezek az idők is. Nagypéntek után húsvét, majd áldozóesztőtörtők és pünkösd következnek újra. És akkor már nem holmi helytartócsókkal kérdeznék, hogy aztán a kezüket mossák... Maga a Lélekkel telt, öntudatos, egy akaratú és szeretet-nyelven beszélő sokaság kérdező: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” Hogy aztán Jézus mellett döntsenek, és letegyék egy új közösség alapjait.

(Kvári)